

SŁOWO ŻYCIA

Kwiecień 2016 r.

„(Bóg) miłosierdzie okaże ojcom naszym i wspomni na swoje święte Przymierze – na przysięgę, którą złożył ojcu naszemu, Abrahamowi” (Łk 1, 72-73a)

Docieramy do szczytowego punktu pieśni *Benedictus*: Zachariasz objaśnia dogłębny powód, dla którego Bóg nawiedza swój lud w osobie Mesjasza, Pośrednika zbawienia. To miłość jest przyczyną, która skłania Najwyższego do złożenia przysięgi zobowiązującej Go do zawarcia Wieczystego Przymierza. Z drugiej zaś strony ta miłosierna miłość, której Bóg daje dowód na przestrzeni całej historii, zasada się właśnie na Wieczystym Przymierzu z Abrahamem.

Lepiej będzie odnieść się do dosłownego tłumaczenia: „czynić miłosierdzie” (a nie: „okazywać”), jest ono bowiem bliższe słownictwu Teologii Przymierza. Przychylnie człowiekowi miłosierdzie było opiewane już przez Maryję w hymnie *Magnificat* (Łk 1, 50, 54). Oznacza ono niezmienną gotowość Boga do świadczenia miłosierdzia, gdy partner Przymierza jest w trudnym położeniu, nawet jeśli to on sam jest odpowiedzialny za nieszczęście, które go spotyka. Miłosierdzie jest źródłem nieustannego dobra, „*bo Bóg nie może się zaprzeczyć samemu*” (por. 2 Tym 2, 13). W wiecznym teraz Najwyższy „*pamięta*”¹ o swojej uroczystej przysiędze.

„Wspomni na swoje święte Przymierze”

Nie możemy zatrzymać wydarzeń; przemijają one nieubłaganie, a my zachowujemy o nich jedynie jakieś blade wspomnienie. Pamięć Boga jest natomiast czymś innym. Mędrzec Kohelet oznajmia: „*Bóg przywraca to, co przeminęło*” (3, 15). Bóg przyjmuje i zachowuje w swoim wiecznym teraz wszystko, co zapada się przeszłość i zapomnienie. W Bogu nic nigdy nie jest stracone. On pamięta o osobach, wydarzeniach i o swoim Przymierzu.

W Biblii wspomnienie – lub ściślej mówiąc: pamięć – nie oznacza świadomości czysto intelektualnej, ale zawiera w sobie skuteczność. W tym sensie czasownik „pamiętać” [„wspominać”] mógłby posiadać wydźwięk słowa „nawiedzać”. Gdy Biblia oświadcza, że Bóg pamięta o zobowiązaniach swojego Przymierza to znaczy, że On wkracza, aby wyzwolić swój lud i przywrócić mu jego prawa. Czyli w tym przypadku pamięć Boga nie jest niczym innym, jak konkretnym wyrażeniem Jego wierności:

Ps 105, 7-10: „*On, Jahwe, jest naszym Bogiem: Jego wyroki obejmują świat cały. Na wieki pamięta o swoim przymierzu, obietnicę dał dla tysięcy pokoleń. Zawarł je z Abrahamem i przysięgę dał Izaakowi, ustanowił dla Jakuba jako prawo, dla Izraela jako wieczne przymierze*”.

Ps 111, 4-5: „*Pan jest miłosierny i łaskawy. Dał pokarm tym, którzy się Go boją; pamiętać będzie wiecznie o swoim przymierzu*”.

Wyj 2, 24: „*I wysłuchał Bóg ich jęku, pamiętał bowiem o swoim przymierzu z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem*”.

Wyj 6, 5: „*Ja także usłyszałem jęk Izraelitów, których Egipcjanie obciążyli robotami, i wspomniałem na moje przymierze*”.

W IV. modlitwie eucharystycznej wybrzmiewają słowa: „W miłosierdziu swoim pospieszyłeś z pomocą wszystkim ludziom, aby Ciebie szukali i znaleźli. Wielokrotnie zawieraleś przymierze z ludźmi i pouczaleś ich przez Proroków, aby oczekiwali zbawienia”.

¹ Wspomnieliśmy już wcześniej że imię *Zachariasz* oznacza „Bóg pamięta” (*zakar*: pamiętać).

Na tym właśnie polega sens naszego życia: szukać Boga, znaleźć Go i żyć z Nim w komunii miłości. Czy pamiętamy o tej głębokiej celowości naszego życia?

„Pamiętać o Bogu” w języku monastycznym oznacza trwać pod Jego spojrzeniem, w Jego obecności, niezależnie od miejsca czy wykonywanej czynności. Tę pamięć się pielęgnuje, zabiega o nią, bowiem jesteśmy mimowolnie wciągani w swego rodzaju wirującą spiralę, która rozprasza nas tym, co zewnętrzne, co odciąga i powoduje zapomnienie.

Podtrzymywanie *memoria Dei* wymaga wysiłku, aby trwać w nasłuchiowaniu głosu wewnętrznego Gościa, Ducha prawdy, który otwiera nas na mądrość, bo: „człowiek żyje wszystkim, co pochodzi z ust Pana” (Pwt 8,3) i „nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych” (Mt 4, 4).

Nie na darmo przecież w Biblii wielokrotnie wybrzmiewa wezwanie, aby „pamiętać” – poczynając od słów „*Sluchaj, Izraelu*” (Pwt 6, 4), które są zaproszeniem do tego, aby słuchać Boga i jednocześnie pamiętać o Jego wierności. Możemy tutaj przytoczyć jeszcze wiele innych fragmentów:

Pwt 4, 9-10: „*Tylko się strzeż bardzo i pilnuj siebie, byś nie zapomniał o tych rzeczach, które widziały twe oczy: by z twego serca nie uszły po wszystkie dni twego życia, ale ucz ich swych synów i wnuków. W dniu, w którym stanąłeś w obliczu Pana, Boga swego, na Horebie, rzekł Pan do mnie: «Zgromadź Mi naród, niech usłyszą me słowa, aby się nauczyli Mnie bać przez wszystkie dni życia na ziemi i nauczyli tego swoich synów»”.*

Ap 2, 5: „*Pamiętaj więc, skąd spadłeś, i nawróć się, i pierwsze czyny podejmij! Jeśli zaś nie - przyjdę do ciebie i ruszę świecznik twój z jego miejsca, jeśli się nie nawrócisz”.*

2 Tym 2, 8: „*Pamiętaj na Jezusa Chrystusa, potomka Dawida! On według Ewangelii mojej powstał z martwych”.*

Czy pamiętamy o wierności Boga i licznych znakach Jego przychylności, których doświadczyliśmy na przestrzeni całego naszego życia?

Czy ta pamięć jest „skuteczna”, czy zmienia nasze spojrzenie na wydarzenia oraz nasz sposób bycia w świecie?

„na przysięgę, którą złożył ojcu naszemu, Abrahamowi”

Bóg przysiągł naszym Ojcom w wierze, że przyniesie im zbawienie.

Hbr 6, 16-17: „*Ludzie przysięgają na kogoś wyższego, a przysięga dla stwierdzenia prawdy jest zakończeniem każdego sporu między nimi. Dlatego Bóg, pragnąc okazać ponad wszelką miarę dziedzicom obietnicy niezmienną swego postanowienia, wzmocnił je przysięgą”.*

Przymierze jest układem, paktem, przysięgą – wiecznym zobowiązaniem, poprzez które Bóg łączy się ze swoim ludem.

Rdz 26, 3: „*Ja będę z tobą, będę ci błogosławił. Bo tobie i twemu potomstwu oddaję wszystkie te ziemie i dotrzymam przysięgi, którą dałem twojemu ojcu, Abrahamowi”.*

Jer 11, 5: „*Wypełnię przysięgę złożoną przodkom waszym, że dam im ziemię opływającą w mleko i miód, jak ją dzisiaj macie”.*

Kpł 7, 8: „*Pan was umiłował i chce dochować przysięgi danej waszym przodkom. Wyprowadził was mocną ręką i wybawił was z domu niewoli z ręki faraona, króla egipskiego”.*

Ps 105, 7-9: „*On, Jahwe, jest naszym Bogiem: Jego wyroki obejmują świat cały. Na wieki pamięta o swoim przymierzu, obietnicę dał dla tysiąca pokoleń. Zawarł je z Abrahamem i przysięgę dał Izaakowi*”.

A Bóg jest wierny – w swoim Synu Jezusie Chrystusie dokonał w pełni tego, co przyobiecwał.

„(Bóg) miłosierdzie okaże ojcom naszym i wspomni na swoje święte Przymierze – na przysięgę, którą złożył ojcu naszemu, Abrahamowi”

Bóg wierny swojemu Przymierzu, „*Gdy nadeszła pełnia czasu, zesłał Syna swego, zrodzonego z niewiasty, zrodzonego pod Prawem, aby wykupił tych, którzy podlegali Prawu, abyśmy mogli otrzymać przybrane synostwo*” (Gal 4, 4-5). Jego miłość w pełni objawia się w Tajemnicy zbawczego Wcielenia, poprzez które „*przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa*” (Ef 1, 5).

„*Bóg okazuje nam swoją miłość właśnie przez to – pisze św. Paweł – że Chrystus umarł za nas, gdyśmy byli jeszcze grzesznikami*” (Rz 5, 8). Ale Bóg „*pamiętał*” o swoim Synu i „*wskrzesił Jezusa w Poranek Wielkanocny, wywyższył Go na prawicę swoją jako Władcę i Zbawiciela*” (por. Dz 4-5, 31), pociągając wraz z Nim do chwały tych wszystkich, którzy „*nadzieję złożyli w Chrystusie*” (Ef 1, 12).

Odtąd Jezus jest „*Barankiem stojącym, jakby zabitym*” (por. Ap 5, 6), który trwa nieprzerwanie pod miłującym spojrzeniem Ojca. Jego Ciało wydane i Krew Jego przelana stanowią „*nowe wieczne Przymierze*” (modlitwa eucharystyczna). Chleb i Wino ofiarowywane nieustannie w każdej Eucharystii są upamiętnieniem Jego Paschy: „*To czyńcie na moją pamiątkę!*” (Łk 22, 19; 1 Kor 11, 24).

W Jezusie Chrystusie umarłym i zmartwychwstałym „*wszystko się dokonało*” (J 19, 30), a „*Bóg teraz znów pojednał nas w doczesnym Jego ciele przez śmierć, by stawić nas wobec siebie jako świętych i nieskalanych, i nienaganych*” (por. Kol 1, 22).

„*Weselmy się i radujmy, i dajmy Mu chwałę, bo nadeszły Gody Baranka, a Jego Małżonka się przystroiła*” (Ap 19, 7).

Ojciec Joseph-Marie Verlinde